

LBRIS

We know
books

LARISA TOADER

FIFI

și secretul celor 100 de ani

Editura Ink Story
Pucioasa, 2024

©EDITURA INK STORY, 2024

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al autorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor. Deținerea unei copii fără suportul fizic și original este ilegală (conform legii Dreptului de Autor). Ca excepție, se permite preluarea unor scurte citate în eventuale recenzii.

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TOADER, LARISA**

Fifi și secretul celor 100 de ani / Larisa Toader. -
Pucioasa : Ink Story, 2024
ISBN 978-630-6633-19-7
821.135.1

Redactor: Adina Scutelnicu

Copertă: Dana Bratu

DTP: Radu Dumitrescu

www.ink-story.ro

office@ink-story.ro

Prolog

Un zgomot teribil zgudui din temelii clădirea bătrână cu trei etaje. Un cor de țipete răsună ca din genune, asemenea unui vuiet de furtună pe oceanul înnegrit și involburat, de parcă lumea întreagă s-ar fi sfârșit în acel moment. Pământul părea să se cutremure din temelii și, odată cu el, totul se mișca incontrollabil: lustra cu brațe de argint și globuri de cristal, canapelele cu picioare curbate și linii vintage, masa de culoarea abanosului și scaunele cu tapițerii de catifea, toate dansau o horă amețitoare și periculoasă. „E cutremur”, își spuse Fernanda speriată, încercând să-și amintească tot ce învățase la școală despre protecția în caz de calamități naturale. „Cu orice preț, trebuie să evit liftul”, își spuse în ultima clipă.

Își strângea, incontrollabil în brațe străbunica, simțind că era de datoria ei să o protejeze și, în acel moment, îl zări: un chip necunoscut, umbrit de gene lungi și de o tristețe sfâșietoare o privea din umbra holului. Fernanda vru să spună ceva, dar nu mai avu când. Medalionul bătut în pietre prețioase de pe pieptul ei începu să sclipească în zeci de culori. De pe pieptul străbunicii, o bijuterie identică își răspândea



razele împrejur, cu aceeași strălucire. Un curcubeu de culori le învălui în zeci de nuanțe amețitoare, ca într-o aură.

Brusc, o rază orbitoare țâșni ca un fulger în momentul în care cele două medalioane se atinseră.

Fernanda se simți aruncată la câțiva pași distanță, de parcă ar fi fost curentată. În bezna care părea să o împresoare, mai apucă să vadă cum chipul necunoscut dispărea ca în ceață.

O lumină strălucitoare o învălui brusc și, pe neașteptate, podeaua de sub ea se crăpă cu un scârșnet înfiorător, aruncându-le într-un hău. Cădea, cădea neconținut, ca într-o prăpastie fără fund, fără să aibă puțința de a se agăța de ceva și, exact în momentul în care se aștepta, plină de groază, să se zdrobească de podeaua tare, totul în jurul ei se risipi și nu mai simți nimic...

Capitolul 1

Uneori, lucrurile pot fi chiar mai ciudate decât par

O rază firavă se strecura prin perdeaua deasă, gădilându-i pleoapele adormite. Cu ochii strâns închiși, Fernanda se gândea cu bucurie că vacanța de Rusalii de-abia începuse. Plină de nostalgie, își rememora luna petrecută cu străbunica-fantomă: spaima ce o cuprinsese, mai întâi, la descoperirea că împărțea camera cu o stafie – chiar și când ți-e străbunică, și nașă pe deasupra, o fantomă rămâne tot o fantomă – își spuse cu gândul la toate șotiile făcute în trecut de mica răsfățată ce fusese.

Apoi, cu un ușor regret, își aminti că tocmai în ajun plecase și, în locul ei, revenise străbunica de o sută de ani, în carne și oase. Ceea ce era destul de ciudat, trebuia să o recunoască.

Revenirea acesteia încă i se părea cam neclară și se întrebă îngrijorată dacă nu cumva visase totul. Apoi, cu un frison, își aminti de chipul necunoscut și de căderea în abis.

Brrr! Ce vis îngrozitor! Dar totuși, dacă ea se afla în patul ei, cât era, oare, coșmar și cât realitate? se întrebă cu o strângere de inimă. Tare mult și-ar mai fi dorit ca sosirea străbunicii să fie reală, deși genunea în care căzuse o înspăimântase. Oftă și, hotărând că a sosit momentul să înfrunte realitatea, deschise ochii.

Deși privirea îi era încă aburită de visele și multele întâmplări din ultima perioadă, avea senzația că ceva se întâmplase în camera ei...

Era și nu era schimbată. Ceva ciudat pățiseră și draperiile (*Oare când le schimbase mama?* se întrebă privind cu mirare ferestrele acoperite cu draperii groase, din catifea cenușie).

Apoi, ceva și mai straniu îi atrase atenția: pereții erau acoperiți cu un tapet de mătase de culoare roz pal, cu floricele gri.

Când s-a întâmplat asta? se gândi și mai nedumerită. Fusese mult prea ocupată în ultimele zile cu descoperirea că ea și prietena ei, Izabela Mateescu, erau verișoare de gradul patru și cu reconcilierea dintre cele două vechi prietene, Lizzy și Fifi, despărțite de o mare neînțelegere, ca să mai fie atentă și la schimbările care avuseseră loc în casă. Parcă, parcă își amintea vagi momente de curățenie generală, dar totuși nu fuseseră modificări chiar atât de mari.

Și pe când se întreba de când datează toate acestea, brusc îl zări: un păsăroi imens o fixa cu ochi amenințători și sticloși din colțul camerei. Fernanda îl recunoscuse. *Parcă Emi a fost dus în pod*, își spuse privind emu-ul uriaș cu necaz și întrebându-se, în ciudată, cine putea fi autorul farsei? Fratele ei Nic sau Fifi, străbunica-fantomă?

Înclina să o creadă vinovată pe cea din urmă. Clar i-a făcut o ultimă farsă înainte de plecare! Fratele ei era mult prea îngrozit de această pasăre uriașă ca să riște să se apropie de ea la mai mult de doi metri.

Enervată, întoarse privirea și tresări înspăimântată: un cap blond, cu bucle dezordonate și sprâncene

sălbatice se odihnea pe perna din puf de gâscă de lângă ea. O respirație regulată trăda somnul profund în care era adâncită companioana sa.

Fernanda își reținu un țipăt de bucurie: capul blond îi aparținea prieteno-stră-stafiei sale, Fifi.

– Te-ai întors, șopti fericită, evitând să vorbească prea tare pentru că încă își amintea cât de țăfnoasă se arăta aceasta atunci când era deranjată.

Cu mișcări ușoare, fetița se ridică din pat pregătită să se îmbrace. Însă oricât de încete ar fi fost, avură totuși darul să-i trezească din somn „colega de cameră”. Deschizând ochii brusc, aceasta îi pironi pe chipul Fernandei.

– *Bonjour*¹, Fifi, îi spuse încântată, având grijă să-i vorbească în franceză, așa cum știa că îi place.

Ce mult mă bucur că te-ai... întors, vrusese să spună, dar se opri brusc, văzând figura oripilată a fetiței blonde.

Privirea-i ațintită asupra ei și buzele strânse ca într-o linie subțire îi trădau nervozitatea cea mai pură. Din ochii albaștri arunca fulgere de mânie.

– Cine ești și cum ai ajuns în patul meu??? se răsti Fifi la ea.

– Ce???

Fernanda era complet nedumerită.

– Cine ești și ce cauți în camera mea? Cine ți-a permis să intri? repetă Fifi acuzator.

– Nu înțeleg! spuse fetița tot mai zăpăcită. Sunt strănepoata ta, Fernanda, ai uitat? Iar aceasta este camera mea. Nu-mi spune că te-ai întors cu amnezie!

– Ce amnezie? Ce cameră? Ce strănepoată? Ce tot

¹ Bună ziua (fr.).

mormăi acolo? Am doar doisprezece ani. Nu cumva te-a trimis Vladi să-mi faci o farsă? Pun eu mâna pe el dacă-i pe-așa! se răsti Fifi suspicioasă.

Deși încă bulversată, Fernandei îi veni să râdă. Situația era de-a dreptul amuzantă, ce mai! Cu o lună în urmă, ea însăși crezuse că fratele ei, Nic, i-a făcut o farsă. Nu înțelegea însă de ce ar fi putut crede acest lucru stră-stafia, doar nu era prima dată când se vedeau.

Hm! Doar dacă... însă nu-și duse gândul până la capăt. Ar fi fost mult prea ciudat totul.

– Nu m-a trimis nimeni, se grăbi ea, zâmbind să o liniștească.

– Atunci, dispari! se răsti Fifi ridicându-se brusc din pat. Aștept! lovi ea din picior, nerăbdătoare.

Fernanda o privi uimită. Sincer, crezuse că depășiseră faza asta.

– Nu am unde să plec. Sunt acasă! repetă ea cuvintele spuse de stafie cu o lună în urmă.

– Dacă nu pleci de bună-voie, sun poliția. Ne-am pus telefon, să știi! strigă Fifi amenințător.

Dar deja strănepoata ei nu-și mai putea stăpâni râsul. Situația era de-a dreptul hilară. Auzi colo! Fifi, ACEA stafie băgăcioasă și răsfățată, care-și făcuse un domiciliu permanent în camera ei timp de o lună o amenința acum cu poliția. Cum să nu râzi?

Deși era totuși cam ciudat că a reușit să modifice aspectul camerei într-atât încât să pară diferit, fără să-și poată da seama totuși ce a schimbat exact.

Întoarse capul ca să observe mai bine toate modificările, întrebându-se în sine ea oare cât dormise de fuseseră posibile într-un timp atât de scurt, și, brusc, întepeți. Pe peretele de deasupra măsuței de toaletă, în

locul tabloului prea bine-cunoscut, trona un calendar de perete. Data o îngrozi: era 26 mai 1932.

Fernanda simți cum i se ridică părul măciucă în cap. O căldură înăbușitoare, care nu avea legătură cu data din calendar, prinse să o sufocă încet, încet ca o gheară înfiptă cu dușmănie în piept, ce o împiedica să respire.

Relaxează-te, își spuse încercând să-și țină firea. E doar o farsă! E doar o farsă! continuă să-și repete obsesiv, deși în sinea ei, fără să știe de ce, simțea că prea se legau toate pentru a fi o glumă nesărată.

Știți momentul acela când, aflat în mijlocul unui coșmar, realizezi că nimic nu este aievea și te chinui să te trezești fără să reușești? Aceași senzație o avea Fernanda în acea clipă. Începuse să creadă cu toată tăria că se afla închisă într-un vis urât, din care avea să se trezească la un moment dat. Depindea doar de ea să evadeze cât mai repede din el!

Însă fetița furibundă de lângă ea avea o cu totul altă părere. Și, fără să mai aștepte ca intrusa care-i invadase camera să facă vreo mișcare, întinse mâna să o împingă afară fără menajamente.

Stupoare! Mâna acesteia trecuse prin trupul Fernandei ca printr-un abur, fără s-o atingă. Fetița simți o gădilătură. Însă era prea uimită de noua situație pe care o întrezărea ca să mai dea importanță acestui lucru.

Hm!!! Dacă Fifi nu mă poate atinge deloc, este clar că sunt într-un vis, din care mă voi trezi în curând. Sau poate că ea însăși a devenit o STAFIE reală...

Acest gând îi trecu un fier ars prin inimă. Fifi, redevenită fantomă putea însemna doar un singur

lucru: că străbunica ei murise. Ori că era din nou în comă. Și niciuna dintre variante nu era prea plăcută.

Imposibil, încercă ea să alunge gândul înfiorător. Acest lucru nu ar explica nici data din calendarul de pe perete, nici mobila schimbată...

În timp ce Fernanda cugeta la toate variantele posibile, convingându-se din ce în ce mai mult că se afla sechestrată într-un coșmar din care nu putea ieși, urmărea cu coada ochiului reacțiile străbunicii de doisprezece ani. Faptul că nu putuse să o atingă pe intrusa pe care o dorea afară din camera ei o înspăimântase. Retrasă într-un colț, cotrobăia cu febrilitate în sertarele comodei din lemn, aruncându-i priviri fioroase.

– Deci, Fifi, încercă fetița să reia discuția, te-ai întors la mine iar ca fantomă? Să știi că mă bucur... (chiar dacă e, mai degrabă, un vis urât, murmură mai încet). Vom avea o mulțime de aventuri... (împreună), vru să încheie ea, dar se opri cu o tresărire.

În tăcerea dimineții, un ceas cu cuc începuse să bată ora exactă, din hol.

De când este la noi pendula bunicului? se întrebă șocată, amintindu-și de anticul obiect moștenit de bunicul Matei de la mama sa. Ar fi trebuit să fie la Sibiu, în casa lui.

Fifi căscase niște ochi cât cepele la ea, oprindu-se din scotocit. Nu părea să fi auzit tot ce-i spusese, dar parcă un beculeț i se aprinsese în cap.

– Cine este fantomă? întrebă cu priviri bănuitoare.

– Cum cine? Tu, doar nu eu! Nu pot să cred că ai uitat aventura noastră! exclamă Fernanda nemulțumită, Deși, mă întreb, cum de te-ai întors? Ai uitat ceva?

întrebă cu grijă.

Fifi era tot mai confuză. Strănepoata ei continuă, netulburată.

– Și, în definitiv, ce fel de farsă mai e și asta, să schimbi calendarul cu unul din 1932? Ai luat-o razna de tot? Bine, știu că uneori oamenii fac tot soiul de lucruri nebunești, continuă mai împăciuitoare. Sau a făcut-o Nic? întrebă ea moale, văzând figura tot mai oripilată a micii străbunici.

– Cine e Nic? Ce farsă? Ce tot balmăjești acolo? se înfurie dintr-odată fetița cu cărlionți blonzi. E clar că-ți lipsește o doagă. Așa că ai face mai bine să-ți iei tălpășița cât mai ai timp! *Compris*²?

Limbajul învechit și colorat o descumpăni pe Fernanda. Dacă acesta era un vis, deja era momentul să se deștepte. *De-ajuns!* își spuse ciupindu-se dureros.

Fără niciun rezultat însă. În loc să se trezească în patul ei alb, cu floricele mov, se afla în continuare în camera ciudată. Calendarul de pe perete, cu anul 1932 tronând pe mijloc, sclipea în lumina soarelui de vară ce umpluse deja camera de strălucire. Fernanda îl privi cu atenție. Nu avea foile îngălbenite, cum te-ai fi așteptat de la un obiect atât de vechi. Era puțin probabil să fie subiectul unei farse. Simți cum o cuprinde amețeala. Întinse mâna să se prindă de cel mai apropiat obiect de mobilier, măsura de toaletă cu sertarul secret. Mâna însă îi trecu prin ea ca printr-un abur, fără să o atingă.

Fernanda înțepenii. În ciuda căldurii care pusese stăpânire pe dormitor și a cărei dogoare puternică o cuprinsese deja, sângele îi îngheță în vine. Calendarul de pe perete, mobilele schimbate, pendula, draperiile

² Ai înțeles? (fr.)

și străbunica de doisprezece ani... toate acestea puteau însemna doar un singur lucru: nu era nicio farsă! Și niciun vis! Ea însăși călătorise în trecut, ajungând sub formă de stafie în casa străbunicii.

Ce s-a întâmplat oare? Am murit? se întrebă gătuită de spaimă.

Nu mai avu însă când să-și răspundă la întrebare. În acel moment, Fifi, sătulă să mai aștepte ca străina să dispară din camera ei, și-a făcut curaj și, repezindu-se spre ea, a împins-o cu brutalitate către ieșire, completând totul cu un șut bine țintit spre posteriorul străinei. Mâinile și piciorul îi trecură ca un abur prin trupul Fernandei, fără să o atingă. Însă o forță mai puternică decât ea o propulsă spre ușă, trecând-o rapid prin ea.

Două țipete înspăimântate sparseră în același timp liniștea dimineții. Apoi se lăsă o tăcere adâncă.

În dormitorul însovit de la etajul al treilea nu se mai afla decât o fetiță.

Capitolul 2

Vis ori realitate?

Zgomotul unui tunet din ce în ce mai îndepărtat sparse tăcerea grea și perturbă ticăitul ritmic al unui aparat ciudat. Confuză, Fernanda deschise ochii, clipind ușor pentru a-și feri privirea de lumina albă, prea puternică. Apoi, cu greutate, răsuci capul în jur. Camera cu pereți albi și mașinării bizare îi era total străină. O făptură îmbrăcată în alb butona ceva la aparatul de lângă ea, întoarsă cu spatele.

– Mamă? șopti Fernanda cu vocea îngroșată.

Femeia în alb își întoarse fața spre fetiță. Era total necunoscută.

– Vine imediat, spuse cu o voce veselă. Cum te simți?

– Mă doare gâtul, șopti fetița dându-și seama dintr-odată că o durea tot corpul.

– O să treacă, ai să te faci bine, o liniști asistenta mângâind-o pe păr.

Apoi, scoțând un telefon din buzunar, apelă rapid un număr și apucă să spună doar atât: *Da, s-a trezit!*

Deși încă amețită, Fernanda își răsuci capul pe pernă și începu să cerceteze camera unde se afla. O durere ascuțită de cap o făcu să închidă ochii brusc, nu înainte de a observa cele trei paturi rânduie de-a lungul încăperii și aparatele care le străjuiau